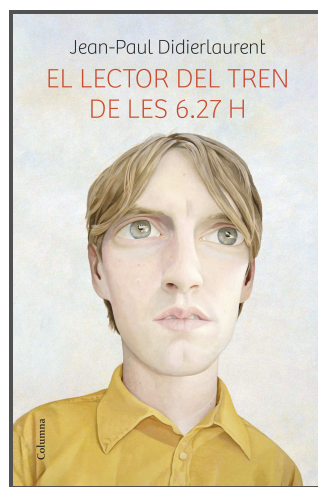

Club de lectura juvenil

Jean-Paul
Didierlaurent

El lector del tren de les 6.27 h

Dimarts, 28 de febrer del 2017
a les 18.00 h.

Amb el suport de la Diputació de Girona

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

CULTURA
FIGUERES

Autor:

Jean-Paul Didierlaurent

(La Bresse, 1962)

S'inicia en el món de la narrativa l'any 1997 guanyant el premi Henry Thomas, "És el que m'ha fet escriure", explica. "El meu primer concurs, el premi Henri Thomas, de Sant-Dié-dels-Vosges. És així que tot ha començat! (...) Necessitava estimular-me. I a més, volia ser llegit per gent que no em coneixia, que anava a jutjar-me pels meus escrits. Es tenia el dret d'enviar-ne dos, anònimament, és clar. El jurat va passar-s'hi tres hores deliberant per fer la tria de dos contes. I van ser els dos meus! Be, vaig pensar, cal continuar!"

Així doncs va continuar rebent diferents guardons com: el premi de la ciutat de Nanterre en 2004 i 2005, el premi de la comunitat Francesa de Bèlgica en 2005 i el de la nouvelle gourmande de Périgueux en 2008.

Ha vist els seus contes publicats en els reculls *Corrida de muerte*, *Arequipa* i *Le Frère de Péret*, abans de guanyar el premi Hemingway 2010 amb *Brume*.

La seva primera novel·la, *El lector del tren de les 6.27 h* (2014), ha obtingut un èxit fulgurant.

https://ca.wikipedia.org/wiki/Jean-Paul_Didierlaurent

La novel·la:

En Guylain Vignolles, com ens explica de seguida l'autor, no és ni guapo ni lleig, ni gras ni prim, però des del naixement porta a sobre el pes del joc de paraules de què pot ser objecte el seu nom: vil guinyol. Duu una vida buida d'al·licients i plena de rutines. Cada dia, a les 6.27 h del matí, agafa el mateix tren de rodalies i s'asseu al seient plegable. I sempre llegeix en veu alta trossos de papers esquinçats o "pells vives" sense relació entre ells. Els rescata de la Cosa, la perversa màquina amb nom alemany, Zerstor 500, que tritura llibres. Aquesta fàbrica de reciclatge de paper on treballa en Guylain és un infern infecte descrit a través de passatges d'autèntic terror, en què la Cosa esdevé un personatge més. En Guylain, que sap que hi ha una diferència enorme entre viure sol i viure amb un peixet vermell, només se sent lliure i ple quan llegeix al tren davant gent desconeguda sense demanar res a canvi. Però aquesta existència grisa patirà una transformació personal quan iniciï una recerca particular que ens permetrà pensar que potser encara hi ha un bri d'esperança.

Amb total naturalitat, l'autor desgrana aquesta història que no deixa de ser una gran troballa en la mesura que enllaça una faula en què succeeixen fets meravellosos i un registre quotidià esquitxat de notes plenes d'humor i d'ironia amb moments estel·lars, com la lectura d'un fragment eròtic en una residència d'avis que els fa retornar la vitalitat perduda.

Didierlaurent recorre a temes com la solitud, l'amor, la vellesa i la bellesa, el respecte o la compassió mitjançant petites píndoles per mitjà de

les quals ens fa entendre amb una altra mirada “[...] que la gent en general només espera una cosa de tu: que els retornis la imatge del que volen que siguis”. La interessantíssima relació que s’estableix entre Guylain i el seu antic company de feina, Giuseppe, és un immillorable exemple d’aquesta inclinació per una tendresa que fuig dels tòpics i ens acostava a una ingenuïtat que ens enamora.

Més info a: <http://www.nuvol.com/critica/jean-paul-didierlaurent-el-lector-del-tren-de-les-6-27-h/>

Opinió a la xarxa:

Els que llegim habitualment sovint ens trobem que després de diversos llibres potents -entenent potent com d’alta literatura, d’aquells que requereixen que llegeixis més d’una pàgina un parell de cops, per exemple- necessitem la lectura d’alguna història que sigui una mica més lleugera (i tan ben escrita), però que ens torni els peus a terra i apaivagui les neurones alterades del cervell.

Necessitem un llibre d’aquells que classifiquem com a “maco, maco”, amb personatges normals, que fan vides normals però que per petits detalls acaben convertint-se en històries extraordinàries. I això és el que m’he trobat a *El lector del tren de les 6.27*, un llibre per a tothom, d’aquells recomanaràs sí o sí quan algú et preguntí què puc llegir...

Més info a: <http://www.nosaltresllegim.cat/2015/el-lector-del-tren-de-les-6-27-h-jean-paul-didierlaurent/>